

Vittnesmål från USAs attack

Vittnesmål från försvaret mot USAs attack

Yohandris Varona

Yohandris Varona Torres hade varit medlem av säkerhetsstyrkan i Venezuela i två månader när attacken inträffade, den mest intensiva upplevelsen under 23 års militärtjänst, och det under hans första internationella uppdrag.

Den lördagen blev ödesdiger. Klockan 12 på natten intog han sin position, han skulle ha sex timmars vakt. Och även om allt såg lugnt ut visste Yohandris att den största faran låg i att lita på lugnet. Han utförde sitt vaktuppdrag med en hängivenhet som gränsade till överdrift.

Det var omkring klockan två på morgonen när han såg den första helikoptern från den US-amerikanska kommandogruppen som den morgonen landade i Caracas för att kidnappa president Nicolás Maduro.

Yohandris hann knappt lämna sin post för att ta skydd några meter bort och börja skjuta. Det beslutet, att flytta sig, räddade hans liv. Som om de följde en millimeterexakt plan riktade angriparna sin eld mot den post som han bara några sekunder tidigare hade lämnat.

?De hade mycket större eldkraft än vi?, berättar Yohandris, som bara hade lätt beväpning. ?En annan fördel för dem var att de verkade veta var allt fanns. Så de sköt mot positionerna och sovsalarna där vi kubaner befann oss och lyckades bland de första döda cheferna.?

Yohandris har 23 års erfarenhet inom säkerhetsavdelningen och hade aldrig upplevt något liknande. Men under utbildningen hade han lärt sig vad han skulle göra och den morgonen tömde han magasin efter magasin mot fienden. ?Vi var tvungna att skjuta och skjuta. Försvara och döda?, konstaterar han. ?Trots vår eldunderlägsenhet är jag säker på att vi orsakade dem förluster. Fler än de erkänner. Vi kämpade hårt. Vi fortsatte att skjuta tills nästan alla av oss hade fallit, döda eller sårade.? Det var varken en snabb eller lätt strid, som Trump och hans hantlangare först försökte få oss att tro. [Brittiska The Guardian har uppgett 2,5 timmar].

Med tiden har det bekräftats att det bara var döden och bristen på ammunition som kunde kväva kubanernas motstånd. Yohandris minns allt med en fruktansvärd klarhet. Hans ögon verkar gå igenom bilderna en efter en. Han gråter. Han gråter av ilska. Han kommer aldrig att kunna glömma striden, säger han, men framför allt timmarna efteråt, när de överlevande i gruppen hade den smärtsamma uppgiften att flytta kropparna efter sina fallna kamrater. ?Vi bar dem och förde dem till en byggnad som hade skadats men som vi kunde använda som skydd. Det var mycket tungt, för det var män som vi kände, som vi hade levt tillsammans med bara några timmar tidigare. Men vi förde dem alla dit, vi övergav ingen."

"När bomberna börjar falla är det enda man tänker på att slåss. Det var därför vi var där och det var vad vi gjorde. Det enda som återstår är smärtan över att vi inte kunde stoppa dem. Och denna smärta?, säger han medan han slår sig på bröstet, ?kan jag bara bli av med genom att hämnas på fienden?."

FB 260118 och Cubadebate 260119 (ZT)

El peso de la muerte

<http://www.cubadebate.cu/especiales/2026/01/19/el-peso-de-la-muerte/>

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72